

СТЕФАН БОНЕВ

ФОРМУЛЯР № 8

Част 1 от „Формуляр № 8“

chitanka.info

Всъщност това си беше една най-обикновена опашка. Вярно — в нейното начало никой не продаваше банани, маслини или пък сирене, за да се родее с класическите опашки от едно време, но все пак си беше една прилична опашка. И при това — доста мащабна по своите размери. Тя започваше от една затворена врата, на която имаше табела с името и титлите на човека, при когото искаха да влязат всички, които се редяха на опашката. До тази табела имаше залепен с хартиено тиксо лист със списък, съдържащ необходимите документи, които всеки трябваше да носи със себе си, за да бъде допуснат да влезе в тази канцелария. Тези документи съвсем не бяха малко. Но всъщност не броят им беше проблем. Лошото беше, че те постоянно се променяха. Когато дойдох първия ден, предварително бях инструктиран от стари опашкари как трябва да се държа и какво да говоря. Тогава опашката все още беше по-къса и краят ѝ стигаше едва до входа на учреждението. Докато минавах покрай наредените един след друг хора, те ме изпепеляваха с поглед, че и с някоя друга дума, най-меките от които звучаха така: „Връзкари!“, „Пререждачи!“ или пък „Къде си тръгнал бе, твоята верица?!“ Аз, обаче точно по инструкциите, ги гледах право в очите и отговарях, че отивам до вратата само за да си препиша актуалния списък с необходимите документи. На по-невярващите предлагам да дойдат с мен, за да видят със сигурност, че ще се върна, без да вляза.

Естествено, никого не излъгах. Отидох до вратата, преписах най-прилежно списъка с необходимите документи и веднага хукнах да ги събирам. За тяхното набавяне ми се налагаше да вися по едни други опашки в други учреждения. Там също така трябваше да преминавам покрай опашките, обяснявайки, че само отивам да си препиша актуалния списък. А после пак чаках, нареден в редицата от хора. С преодоляването на всяка нова опашка и с набавянето на всеки нов документ от основния списък, увереността в собствените ми сили и възможности ставаше все по-голяма. Бях готов да се присмея на всеки, който се опита да ми каже, че няма да стигна до заветната врата и че няма да успея да подам навреме документите си в канцеларията.

Когато все пак успях да събера всички необходими документи, висейки, къде с часове, а къде и с дни, по опашките на другите учреждения, с дебела папка в ръка и с чувството на добре свършена работа, се наредих на опашката пред вратата на основното

учреждение. Сега тя се беше удължила и вече завършваше не пред входа на учреждението, а се виеше покрай градския шадраван, пресичаше площада, преминаваше покрай близката баничарница, а краят ѝ се губеше до един магазин за дрехи втора ръка в малка калдъръмена уличка. Виждаше ми се огромна, но все пак се наредих.

На втория ден след мен вече имаше поне стотина опашкари — новобранци. А аз вече се чувствах като стар войник в казармата — обяснявах на хората след мен тънкостите от висенето на тази опашка. Като върл бюрократ защитавах необходимостта от набирането на всички тези документи. Пояснявах къде трябва да има печат, къде да пише „Вярно с оригинала“, къде трябва да са подписите, колко копия от всеки документ са необходими и какви срокове трябва да бъдат спазени, според еди коя си наредба или по силата на еди кое си постановление.

Когато се запъвах да отговоря на някой по-сложен въпрос, се обръщах и се допитвах до тези, които бяха пред мен на опашката. Ставаше ми приятно да разяснявам на хората тези важни неща, чувствах се вещ, необходим и полезен. Хубаво ми беше, когато ме гледаха в очите и се опитваха да попият всяка една моя дума. А освен това по този начин и времето, прекарано на опашката, сякаш минаваше доста по-бързо.

Към края на първата седмица висене на административната опашка, до мен започнаха да достигат някакви тревожни и объркани слухове. По принцип тези слухове се предаваха от човек на човек от началото на опашката и докато стигнеха отдалечени места, като това, където се намирах аз, вече ставаха доста накъсани и недостоверни. Все пак напънах целия си наличен интелект, като вложих всичките си бюрократични познания, и успях да наредя по правилен начин разбъркания пъзел, който достигна до мен. Новобранците зад гърба ми трескаво очакваха да им разгълкувам новината, за да я предават на онези, които пък са се наредили след тях, и т.н., и т.н.

Но преди да задоволя тяхното любопитство, трябваше да изясня нещата първо на себе си. А ето как изглеждаха те според моята логика и натрупания ми опашкарски опит. Значи така: преди три дни е влязло в сила едно съдебно решение от дело, заведено и спечелено от една от многобройните опашкарски организации. По силата на това решение, формуляр № 8 вече не трябва да се изважда от учреждението, откъдето

всички ние си го бяхме извадили, висейски с дни на неговите опашки. Формуляр № 8 вече трябва да бъде издаван от съвсем друго учреждение и по нов, малко по-облекчен, административен ред. Така че формулярите, които всички ние вече си бяхме извадили, по силата на това съдебно решение, ставаха невалидни. Невалидно беше висенето ни на тази, а и на предишните опашки, макар всички останали документи в дебелите папки, които грижливо държахме в ръцете си, да бяха валидни.

Добрата новина беше, че решението може да бъде обжалвано пред по-горна съдебна инстанция. Така че, логично погледнато, можех да остана на опашката и да се моля, решението да бъде обжалвано от засегнатата административна институция. От спорадичните ми юридически познания си вадох заключението, че докато е в процес на обжалване, въпросното съдебно решение би трябвало да не е влязло все още в сила и да е валиден сегашният вариант на формуляр № 8. Ако впоследствие по-висшата съдебна инстанция отхвърлеше решението на по-низшата такава, щях да стигна до заветната врата, държейки в ръце папка, в която щеше да има един валиден екземпляр на формуляр № 8.

Ако обаче втората инстанция потвърдеше решението на първата, висенето на опашката щеше действително да се окаже безсмислено за мен и за всички останали. Но и тогава щеше да има надежда. Делото можеше да стигне до най-висшата съдебна инстанция. От друга страна обаче, и там нещата ще са на кантар — тя може да отхвърли или да потвърди решението на втората инстанция.

Имаше и още една логическа нишка, която също не беше за пренебрегване. Ако втората инстанция отмени решението на първата, въпросното опашкарско сдружение можеше да обжалва това пред най-висшата инстанция. Тогава отново щяхме да влезем в същата хипотеза, само че обърната наопаки. Докато тече това обжалване, решението на първата инстанция е валидно, т.е. формулярът, който е в папката, която стискам, е невалиден за този период. Но докато стигна до вратата, където трябва да подам документите си, най-висшата инстанция вече може и да е излязла с решение по въпроса. Ако тя се произнесе в полза на опашкарското сдружение, всичко става безсмислено. Ние не бихме могли да започнем процеса на изваждане на нов формуляр № 8 от новата институция и по новия административен ред, защото сме

притиснати от крайния срок, който е формулиран от Наредбата, в която е формулиран и формуляр № 8.

Ако обаче най-висшата инстанция отхвърли жалбата на опашкарите, то всичко се нарежда по мед и масло. И като си помислиш само, че въпросната опашкарска организация е завела това дело в интерес на опашкарите!?

Челото ми се беше набърчило от напрежение, докато зад него преминаваха изредените по-горе срокове, хипотези, формуляри, наредби и инстанции. Хората зад мен бяха притихнали и с широко отворени очи и с наострени уши продължаваха да очакват да им кажа нещо. Разбирах, че те искат да им кажа нещо кратко и еднозначно — по-добре добро, но в краен случай биха приели и лошото. Аз обаче нямах конкретен отговор.

Разказах им всичко това, което премина през главата ми. Част от тях си тръгнаха от опашката, махайки отегчено с ръка, още преди да съм стигнал до средата на изказването си. Други се пулеха и се опитваха да следят мисълта ми. При някои се получаваше, при други — не особено. Когато свърших, всички, които останаха на опашката, мълчаха и бавно предъвкваха правната материя, с която ги бях залял.

Докато те асимилираха това, което им казах, в главата ми се роди идея. Тя произтичаше от факта, че всичко е въпрос на време. Ако се реализираха онези хипотези, в които се потвърждава валидността на сегашния формуляр, всичко завършваше добре. Но ако станеха факт хипотезите, според които формулярът става нищожен, ще ни трябва време да си извадим нов формуляр по новия административен ред. А това време беше строго ограничено от срока в Наредбата. Следователно трябваше да променим този срок. Казах го на онези, които все пак бяха останали на опашката, и заедно взехме решение. Хората от нашата опашка ще регистрират ново опашкарско сдружение, което да подаде иск в съда за отмяна или промяна на крайния срок, записан в Наредбата.

Създадохме новото опашкарско сдружение. Регистрирахме го в съда и заведохте дело за промяна на Наредбата. После зачакахме. Докато чакахме, обсъждахме възможния развой на делото. Всъщност, имаше няколко възможни хипотези...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.